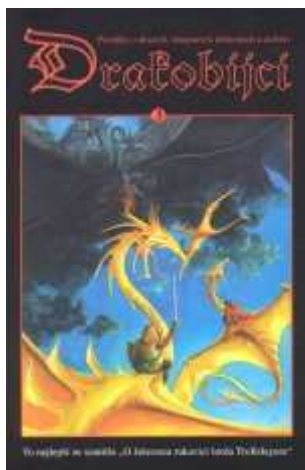

Drakobijci 3

Ondřej Jireš - 7.10.2001

Neuvěřitelné se stalo skutečností. Kvalita soutěže „O železnou rukavici lorda Trollslayera“ a potažmo sborníku „Drakobijci“ opět vyskočila o notný kus. Ale nepředbíhejme. Podívejme se nejprve na jednotlivé povídky.

Hosté

Série příběhů z Pohraničí od Vladimíra Šlechty začíná být stále populárnější. Sám spisovatel se o to velmi snaživě přičiňuje. I tentokrát se zúčastnil jako host a dodal další z velice volně navazujících příběhů – „Zvykové právo“. Povídka je to celkem dlouhá, ve standardní šlechtovské kvalitě a prý je preludiem pro chystanou trilogii, kde se máme setkat se stejným hlavním hrdinou.

Zatímco si Šlechta úspěšně hraje na svém písečku a nehledí nalevo napravo, Vrbenská zvolila takové téma povídky „Dva živí navíc“, že přesně padne do tohoto sborníku. Vesnici Polubno již dlouho předlouho obtěžuje drak, ale až nyní si vesničané usmysleli, že si najmou drakobijce. Drak má však i své sympatizanty a celá situace se nakonec vyvine zcela jinak. Při závěrečném střetnutí bude drak jen jako divák. Jak jsme již od Vrbenské zvyklí, i tato povídka disponuje bohatým jazykem.

Soutěžící

Na řadu přichází tři sta stran soutěžních povídek seřazených od nejslabší po nejlepší.

- „Starý příběh“ Anny Šochové je o kletbě na vesnici, o víle, která má vesnici pomoci, o zmračené dívce a o hradním pánovi. Tento romantický příběh je spíše pohádkový než fantasy a na to, že má být nejslabší, je svou kvalitou poměrně vysoko. Občas sice něco zaskřípe, ale celkově je to pěkně napsané.

- Ivana Kuglerová neustále klesá. Po třetím a pátém místě se tentokrát ocitla až těsně nad hranici publikovaných děl. I v její povídce ohrožuje vesnici nebezpečí. Tentokrát to není drak, ale upír. Je to vcelku kvalitní povídka, ale Ivana si to, podle mého názoru, poněkud „zkazila“ stylem vyprávění. Asi chtěla vyzkoušet něco nového, když v celé povídce užila samé jednoduché krátké věty, někdy až „štěky“. Tento způsob by se měl používat hlavně v akčních nebo napínavých částech, ale v klasickém vyprávění působí poněkud nepatřičně. Pro názornost uvedu citát: „...Cítil se silný. Energie mu tepala v žilách. Pohled se zaostřil. Věci kolem získávaly jasnější podobu. Moucha unaveně kroužila kolem okenních tabulí. Venku se zatáhlo. A začalo se stmívat...“ Uvidíme, s čím se vytáhne příště.

- Jan Dobiáš si oproti loňsku polepšil. Jeho letošní povídka je na rozdíl od té předchozí daleko daleko lepší. Je vidět, že se poučil z vlastních chyb. „Slavnosti medvědů“ popisují útrpný boj pohanů proti křesťanství. Autor přišel jak s patřičným zpracováním, tak se zajímavými nápady.

- Daniel Soukup v povídce „Poklady“ oživuje mýtus o kouzelném lese, kde může člověk nabýt bohatství. Je výborně propracovaná a autor se nebál použít nářečí. Některým čtenářům však bude chybět nějaká ta řádná akce.

- Oproti předešlým „vesnickým“ povídkám je „Černá a bílá kočka“ sester Lukačovičových něco zcela odlišného. A nejen proto, že se odehrává ve městě a v době poněkud pozdější. Návraty ze záhrobí a převtělení sice nejsou neobvyklá témata, ale takhle tajemně zpracované si to snad zasloužilo i vyšší místo, než deváté. Škoda trochu zmateného konce.

- Pokud máte rádi příběhy Pavla Housera „Z dob říše“ či tucty podobných povídek z Dechu draka inspirovaných Dračím doupětem, pochutnáte si na „Spoušti“ Konstantina Šindeláře. Překvapilo mě ale, že se tak vysoko dostal příběh, který je sice dobrý, ale má nějaké ty malé chyby. Samozřejmě nemyslím pravopisné nebo překlepy, i když ty se zde také najdou. Konstantin ještě není dostatečně vypsán a proto občas něco nezapadne a někdy se objeví i zcela zbytečné věty. Např. „Sestavil formuli útočného kouzla proti nemrtvým,“ která jakoby přímo vypadla z pravidel „Dračáku“. Myslím, že to do povídky opravdu nepatří. Kdyby autor zapomněl na pravidla a opravdu vyprávěl příběh, vyznělo by to ještě lépe.

- „Stočené konečky I.“ Jakuba Kočího je poměrně svérázná povídka, která mi trochu připomínala Neffovu „Pravdu o pekle“ ze sborníku „Rigor Mortis“. Ale snad pouze volbou kulis příběhu. V „Pravdě o pekle“ je více prostoru věnováno peklu, tady nebi a Bohu. Povídka je skvěle (až básnicky) sepsaná. Uvidíme, zda se v dalších Drakobijcích setkáme s pokračováním.

- Na sedmé místo se dostala povídka od letošního vítěze soutěže „O lahvičku miruvoru“ – Martina Antonína. „Mazlíček“ obsahuje vlastně dvě povídky, akčně laděné. První příběh začíná obvyklým literárním klišé (zvláště ve fantasy), kdy malý slabý chlapec trpí na statku a jediná jeho životní touha je se z toho jha osvobodit. Pak se ovšem povídka „zvrhne“ v napínavý akční příběh s hrstkou výborných nápadů. Myslím, že se „Mazlíček“ bude líbit téměř všem.

- „Vampyra“ Josefa Štefana je zářným případem naivního příběhu plného „černých“ či „bílých“ postav. Nic

mezi tím. Víme, kdo je zlý a kdo hodný, a autor nás o tom stále přesvědčuje. Vysoké umístění v soutěži jistě zajistila povídce dojmavost příběhu. Vždyť neskonala láska (i když zde konkrétně mezi upírem a vampyrou) je hlavní téma mnoha úspěšných dojáků.

- Miloslav Linc uspěl i letos a do třetího pokračování Drakobijců se prodal (a dost vysoko) s akční krvavou povídkou „Kousek lásky“. Je postavena na překvapivé pointě, i když po delším zamyšlení objevíte poměrně nedomyšlené a nevysvětlitelné scény. To určitě není jen názor editora, který se o tom zmiňuje v doslovu, stačí si to trochu přebrat v hlavě. „Kousek lásky“ je však velice zdařilé čtení. Z Míly se stává, i přes jeho raný věk, starý úspěšný harcovník soutěží. Na nějaký výrazný úspěch (i na svou první knihu) stále čeká.

- Julie Mrázová se soutěže zúčastnila poprvé a hned velice úspěšně. Její „Slepé slzy“ jsou působivým teskným příběhem slepé dívky. Nebýt tak dobrého zpracování, asi by se stěžil dostal až na čtvrté místo. Mám rád nechronologicky či retrospektivně stavěné příběhy a „Slepé slzy“ se přesně do mého vkusu střelily. Takže pokud máte stejnou oblibu jako já, máte se nač těšit o to víc. A pokud naopak nechronologicky stavěné příběhy nenávidíte, přesto jen těžko seznáte povídku špatnou. Netočil se totiž ve víru zmatečných časů, což by mohlo někoho odradit.

- Helena Soukupová taktéž do soutěže přispěla, tuším, poprvé. Rozhodla se nám povyprávět „O vrtkavém srdci paní Alisoun“. Toto nenáročné čtení tak trochu svým hlavním tématem koresponduje s Vampyrou, ovšem zatímco Vampyra měla v sobě notnou dávku naivity, „paní Alisoun“ spíše „reality“. Paní Alisoun žije na hradě a její pán často odjíždí pryč. A v tyto doby přichází nejlepší čas na malé milostné zálety. Tentokrát se stane „obětí“ mladičké kuchtičky. Dojmavé, milé, stěžil lépe zpracovatelné...

- Zemi opět zachvátila epidemie. Nezbyvá nic jiného, než se vypravit za „Zázračným býlím“, či pokusit se objevit jiný lék. Snad by to vše i dopadlo dobře, nebýt podlosti a mocichtivosti člověka. Zdeňce Lukovské se to letos opravdu vydařilo. Po prvním místě v soutěži „O nejlepší fantasy“ získala druhé místo v Trollslayerovi.

- Kolo z bobkového listí opět kleslo na ramena Pavla Renčina, který je tak bezkonkurenčně nejlepším autorem v krátké historii této soutěže (jedno druhé a dvě první místa). Bojím se, aby si ostatní přispěvatelé brzy nekoupili malou panenku, nenapsali jí na tričko P.R. a nepíchali do ní špendlíky (jak už se to možná děje u Ceny Karla Čapka v kategorii Román/novela kvůli J.R.) :o) No, zanechám teorií o voodoo a raději něco o této povídce řeknu. „Dračí hvězdu“ si prostě musíte přečíst, i kdyby to mělo být nenápadně u regálu v knihkupectví. Od porotců obdržela téměř čtyřnásobný počet bodů oproti druhému místu. Střípky děje skládají bohatou mozaiku novátorské fantasy, která se obejde bez hrdinných udatníků a udatných hrdinů. Pavel Renčín se nebojí míchat do fantasy i současná místa a věci – skládku, staré skladiště, revolver. Proč ne? Možná sledujeme vývoj nového subžánru fantasy.

Ještě precizní doslov Michaela Bronce a máme tu čtyřsetstránkovou bichli za sebou. Uff, dalo to hodně práce, ale stálo to za to.

Ilustrace

I letos je sborník ilustrován. K amatérským povídkám patří i amatérské kresby a tak se setkáváme převážně s neznámými kreslíři, o některé jsme ovšem zavadili již v minulých ročnících. Velice překvapila Zdeňka Lukovská, která si svou povídku sama ilustrovala a musím uznat, že opravdu skvěle. Dvě vynikající kresby dodal Jan Pekárek, což je vyloženě nový objev a jistě na sebe přilákal pozornost a budeme se setkávat s jeho kresbami i nadále. Škoda jen, že druhou kresbu v tiskárně špatně naskenovali a výsledek vypadá jak chabá náhražka originálu. Ostatní obrázky už není třeba nijak komentovat zvláště proto, že je jich obrovské množství. Malba na obálce je znovu od Ondřeje Maška, jehož rukopis známe nejen z Drakobijců, ale i pravidel Dračího doupěte.

Porotci

Porota se letos skládala z celkového počtu deseti hodnotících – široké škály od spisovatelů (Jana Rečková, Františka Vrbenská, Leonard Medek), přes nakladatele (Michael Bronec), členy společenstva JRRT (Michal Dudáš, Petra Vladyková), redaktora Dechu draka (Martin Kučera), spoluvůrce Dračího doupěte (Jiřina Vorlová), až po nezávislé (Eva Holcmanová, Pavel Hönigschmied). Svědomitě vybíraná porota je tedy jistě daleko lepší řešení, než nahnat do hodnocení kdekoho, jen aby povídky hodnotilo mnoho lidí.

Vývoj

Soutěž „O železnou rukavici lorda Trollslayera“ udává směr. Ano, nebojím se to říci. Ač proběhly zatím pouze tři ročníky, je vidět, že soutěž má svůj nezpochybnitelný význam a zacelila mezeru, která tady před ní byla. S vývojem soutěže se ruku v ruce vyvíjí i samotná fantasy. Lze vypořádat módní trendy i experimenty. Česká fantasy se více než té západní podobá spíše pohádkám Němcové, Drdy apod. Jsou to takové buď hrdinné či romantické vyprávěnky z venkovského prostředí. A jako protiklad jim stojí povídky typu „Černá a bílá kočka“, „Stočené konečky“ a další (o „Dračí hvězdě“ nemluvě). Paleta hrdinů bývá velice pestrá. Od malých prostíků dětí po svalnaté nepřemožitelné stvůry (obojí v povídce „Mazlíček“), od modrých starců ve svých starých chatrčích, po chamtivé krále ve svých překrásných hradech. Od dobrých po zlé.

A co dinosaurů?

Otázkou zůstává, zda by se neměli soutěže zúčastňovat i úspěšní spisovatelé jako Mostecký, Šlechta, Žamboch... Mělo by to jednu výhodu a jednu nevýhodu. Bezpochyby by to zvýšilo ještě více prestiž a kvalitu. Dopomohlo by to ke srovnání amatérů a profesionálů. Kdo z vás by si nepřál porazit mistra Mosteckého? Na druhou stranu by to vytlačilo dobré amatérské povídky, jaké již v Drakobijcích 3 jsou. Současní mladí přispěvatelé by pak opět měli menší šanci dostat se na pulty knihkupectví a soutěž by tím zřejmě stagnovala, což by byla chyba. Systém hostů v Drakobijcích tedy bude asi jediným správným řešením. Záleží tedy na Michaelu Broncovi, které hosty se mu bude dařit sehnat.

Poklona

Musím se přiznat, že potom, co jsem se začel do prvních povídek, jsem nevěřil vlastním očím. Zatímco zvláště v prvním ročníku soutěže byly na nejslabších místech opravdu špatné povídky (nerad bych jejich autory urazil, ale je třeba si to přiznat), letos i ty nejslabší povídky disponují kvalitou. Ještě ošidnější je tak řazení do žebříčku, protože kromě vítězné povídky jsou všechny poměrně vyrovnané a záleží spíše na osobním vkusu a oblíbenosti témat. Každý si zaručeně vybere to, co se mu líbí. Na tohle jsou Drakobijci skvělí. Nezbyvá než doufat, že i příští rok kvalita trochu poskočí (osobně si to dovedu představit jen těžko). Máte chuť přečíst si nejlepší český sborník fantasy povídek? Pak sáhněte po Drakobijcích 3! Vaše volba padne přesně na to pravé. Vezmeme-li celou věc i z ekonomického hlediska, tak sto sedmdesát korun je za čtyři sta stran textu a obrázků velice slušná cena.

Děkuji Strakám na vrbě za věnování recenzního výtisku
Recenze napsána pro RAMAX

Tento článek byl převzat dne 30.3.2007 11:25:47 z Internetového magazínu Fantasy Planet

---